DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA SKARBU

WARSZAWA, 20 marca 1950 **Nr 8** Poz. 45-49

TREŚĆ:

45

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 10 marca 1950 r.

o przekazaniu majątku poniemieckiego i opuszczonego niektórych instytucji kredytowych w zarząd zabezpieczający urzędom likwidacyjnym.

1) W związku z obwieszczeniem Ministra Skarbu z dnia 7 grudnia 1949 r. o skreśleniu 37 przedsiębiorstw bankowych niemieckich i gdańskich osob prawnych z wykazu przedsiębiorstw przechodzących na własność Państwa (Monitor Polski Nr A-100, poz. 1182) z dniem 15 kwietnia 1950 r. uchyla się całkowicie zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 25 października 1945 r. Nr D. II/50220/8648/45 o przejęciu przez Ministerstwo Skarbu zarządu majątkiem poniemieckim i opuszczonym b. instytucji kredytowych i tym samym przestaje również obowiązywać zarządzenie b. Ministerstwa Ziem Odzyskanych z 18 maja 1946 r. L. dz. 4001/V/ 46 o przekazaniu Ministerstwu Skarbu majątku poniemieckiego i opuszczonego b. instytucji kredytowych.

2) Z dniem 15 kwietnia 1950 r. uchyla się pkt 1) ust. II zarządzenia Ministra Skarbu z 15 kwietnia 1949 r. o przekazaniu majątku poniemieckiego i opuszczonego niektórych instytucji kredytowych w zarząd zabezpieczający urzędom likwidacyjnym i komunalnym kasom oszczędności (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 14, poz. 85) i poleca się zarządcom okręgowym przekazać właściwym okręgowym urzędom likwidacyjnym znajdujące się w ich ewidencji i zarządzie poniemieckie i opuszczone majątki b. instytucji kredytowych, wyszczególnionych w punkcie 1) ust. II zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 kwietnia 1949 r., jako podlegające przepisom dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 87).

Poza majątkami, o których mowa w ustępie poprzedzającym, zarządcy okręgowi przekażą również właściwym okręgowym urzędom likwidacyjnym wszystkie objęte ewidencją majątki b. instytucji kredytowych, a także majątki dotychczas z jakichkolwiek powodów nieprzekazane.

3) Od dnia 15 kwietnia 1950 r. znosi się funkcje tzw. zarządców okręgowych w: Dzierżoniowie, Gdańsku, Jeleniej Górze, Katowicach, Lesznie, Ostrowie Wlkp. i Poznaniu.

4) Przekazanie majątków instytucji kredytowych, o których mowa w pkt 2) zarządcy okręgowi dokonają protokólarnie w nieprzekraczalnym terminie do 14 kwietnia 1950 r.

Równocześnie z przekazaniem majątków zarządcy okręgowi przekażą wszelkie dokumenty i akta dotyczące przekazywanych majątków (umowy dzierżawy lub najmu, polisy ubezpieczeniowe, wykazy, korespondencję, sprawozdania itp.).

Protokół zdawczo-odbiorczy wraz z załącznikami obejmującymi wykaz majątków oraz akt i ksiąg należy sporządzić w 3-ch egzemplarzach według wzorów podanych w załącznikach A), B) i C) do zarządzenia Ministra Skarbu z 15 kwietnia 1949 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 14, poz. 85) z przeznaczeniem pierwszego egzemplarza dla zarządcy okręgowego, drugiego — dla Ministerstwa Skarbu, a trzeciego — dla urzędu likwidacyjnego.

5) Zarządcy okręgowi, wymienieni w pkt 3 niniejszego zarządzenia, zamkną prowadzone przez siebie księgi rachunkowe z dniem 14 kwietnia 1950 r., a pozostałe ewentualnie saldo kasowe w dniu zamknięcia wniosą na rachunek żyrowy Ministerstwa Skarbu w N. B. P. Warszawa-Praga.

Przed dniem zamknięcia ksiąg rachunkowych zarządcy okręgowi pokryją wszystkie wydatki z posiadanych u siebie sum, względnie z rachunku przejściowego zaliczek w N. B. P. i prześlą w terminie do dnia 29 kwietnia 1950 r. Ministerstwu Skarbu egzemplarze protokółów zdawczo-odbiorczych przeznaczone dla Ministerstwa Skarbu oraz ostatnie sprawozdanie kasowe obejmujące operacje kasowe do 14 kwietnia 1950 r.

6) Okręgowe urzędy likwidacyjne mogą upoważnić właściwe rejonowe urzędy likwidacyjne do przejęcia majątków od zarządców okręgowych.

7) W odniesieniu do majątków przejętych w myśl niniejszego zarządzenia od zarządców okręgowych — urzędy likwidacyjne będą stosowały przepisy wskazane w ustępie V zarządzenia Ministra Skarbu z 15 kwietnia 1949 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 14, poz. 85).

Minister Skarbu K. Dąbrowski

46

OKÓLNIK

z dnia 6 marca 1950 r.

w sprawie opodatkowania podatkiem dochodowym osób prawnych, wymienionych w art. 3 pkt 6) dekretu o podatku dochodowym. Nr D. XI. 20113/ 1/49.

I.

Ministerstwo Skarbu stwierdziło, że nie wszystkie osoby prawne, będące w myśl przepisu art. 2 dekretu z dnia 25 października 1948 r. o podatku dochodowym podmiotami podatkowymi, są opodatkowane.

O ile osoby prawne, będące spółkami handlowymi, są pociągane do obowiązku podatkowego i w konkretnych przypadkach można podnosić jedynie zarzuty co do sposobu i stopnia ich opodatkowania, o tyle sprawa ustalenia obowiązku podatkowego innych osób prawnych, a w szczególności tych osób prawnych, których działalność obejmuje w zasadzie cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe, wyznaniowe, dobroczynne i opieki społecznej, jest na ogół zaniedbana.

II.

W myśl przepisu art. 2 dekretu o podatku dochodowym osoby prawne stanowią jedną z grup podmiotów, na których ciąży obowiązek podatkowy narówni z osobami fizycznymi oraz spadkami nieobjętymi. Art. 3 powołanego dekretu, traktujący o zwolnieniach podmiotowych, przewiduje różny zakres zwolnień niektórych osób prawnych i fizycznych.

Z zestawienia treści poszczególnych punktów art. 3 pod. doch. wynika, że przepisy punktu 6) mają odmienny charakter od postanowień innych punktów. Podczas gdy o zwolnieniach, zawartych w tym artykule, decyduje z reguły charakter pod-

miotu podatkowego, to zwolnienie z punktu 6 uzależnione jest ponadto od dodatkowych warunków. Tak np. Skarb Państwa, czy związek samorządowy, przedsiębiorstwo państwowe lub samorządowe określone w pkt 2) i 3) art. 3 dekretu o pod. doch. są wolne od podatku zawsze, bez względu na to, w jaki sposób zużyły osiągnięty dochód, albowiem nie są one w korzystaniu z ulgi uzależnione od żadnych innych warunków; o uldze decyduje w odniesieniu do nich sam charakter ich, jako osób prawnych. Tymczasem rzecz ma się inaczej, jeśli chodzi o zwolnienie z punktu 6). Tu dla przyznania zwolnienia nie wystarcza stwierdzenie, że dany podmiot podatkowy posiada osobowość prawną i prowadzi zmierzającą w określonym przez dekret kierunku działalność. W szczególności osoba prawna, prowadząca działalność, określoną w pkt 6) art. 3 dekretu o pod. doch., a więc służącą celom ogólnej użyteczności, naukowym, oświatowym, kulturalnym, sportowym, wyznaniowym, dobroczynnym i opieki społecznej, wtedy tylko zgodnie z art. 3 dekretu o pod. doch. korzysta ze zwolnienia od podatku dochodowego o ile: 1) statut osoby prawnej nakazuje obracanie w całości dochodów na cele, którym ona służy, oraz 2) dochód został faktycznie w całości przekazany w danym roku podatkowym lub w roku następnym na cele statutowe, a nie został zużyty choćby częściowo lub pośrednio na inne cele. Niedopełnienie choćby jednego z tych warunków pozbawia osobę prawną przywileju zwolnienia od podatku dochodowego.

Przepisy § 5 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19. II. 1949 r. w sprawie wykonania dekretu z dnia 25. X. 48, o podatku dochodowym uzależniają zwolnienie od podatku dochodowego od zużycia przez osobę prawną całkowitego dochodu na cele wymienione w art. 3 pkt 6) dekretu w roku podatkowym lub w roku po nim następującym.

Dochody osób prawnych, uzyskane z wykonywania świadczeń rzeczy bądź usług, podlegających podatkowi obrotowemu i od tego podatku nie zwolnionych, podlegają podatkowi dochodowemu, choćby nawet były zużyte na cele, w statucie wymienione.

Podkreślić należy, że także w przypadku zaistnienia obowiązku podatkowego osób prawnych nie podlegają opodatkowaniu podatkiem dochodowym, jako przedmiotowo zwolnione z mocy § 30 rozp. wykon., przychody osób prawnych, osiągnięte w formie dotacyj i subwencyj, natomiast nie korzystają ze zwolnienia wszelkie inne przychody, niewymienione ani w art. 12 dekretu, ani w § 30 rozp. wykon., jak np. składki członkowskie itp.

Wyjątkowo pod tym względem są traktowane dochody związków zawodowych, które zgodnie z wyjaśnieniem Ministerstwa Skarbu z dnia 2 lipca 1949 r. L. D. V. 5492/4/49 należą niewątpliwie do rzędu osób prawnych, prowadzących działalność o celach ogólnej użyteczności, wobec czego bez konieczności dalszych badań należy uważać je za podpadające pod pojęcie osób prawnych, objętych art. 3 pkt 6) dekretu. W szczególności dochody związków zawodowych, osiągnięte z wydawnictw własnych i zużyte na cele statutowe, nie podlegają opodatkowaniu podatkiem dochodowym, mimo, że pochodzą ze źródeł przychodów, podlegających podatkowi obrotowemu (art. 3 pkt 6) in fine).

Należy zaznaczyć, że przepisy prawne w omówionym zakresie obowiązują dopiero od dnia 1. I. 1949 r., jednakże dekret z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym, obowiązujący w latach 1946—1948, opierał się w zasadzie o te same założenia z tą tylko różnicą, że operował pojęciem przedsiębiorstw, obliczonych na zysk, zamiast pojęciem przychodów, podlegających podatkowi obrotowemu, co — zresztą — dla omawianego w nin. zarządzeniu zagadnienia obowiązku podatkowego niektórych osób prawnych, nie jest istotne, w związku z czym należy stwierdzić, że wypowiedziane wyżej uwagi co do opodatkowania osób prawnych, wymienionych w art. 3 pkt 6) dekretu, odnoszą się zarówno do roku 1949, jak i do lat 1946—1948.

Przy badaniu gospodarki danej osoby prawnej wszystkie omówione wyżej okoliczności powinny być sprawdzone celem wyjaśnienia, czy dana osoba prawna podlega obowiązkowi podatkowemu, czy też jest od niego wolna.

W szczególności w odniesieniu do poszczególnej osoby prawnej należy ustalić:

1) na jakie cele statut przeznacza dochody osoby prawnej; odpis statutu należy dołączyć do akt wymiarowych,

2) na jakie cele zostały rzeczywiście zużyte dochody osoby prawnej osiągnięte w danym roku podatkowym,

3) w jakim okresie czasu zostały zużyte,

4) jaki dochód osiągnięto ze źródeł przychodów, podlegających podatkowi obrotowemu.

W praktyce mogą zajść przypadki, ze osoba prawna uzyskała dochody:

1) wyłącznie ze źródeł, nie podlegających podatkowi obrotowemu, i zgodnie ze statutem obróciła te dochody w roku podatkowym lub w roku po nim następującym w całości na cele, wymienione w art. 3 pkt 6) pod. doch.; w tym przypadku osoba prawna obowiązkowi podatkowemu nie podlega;

2) wyłącznie ze źródeł, podlegających podatkowi obrotowemu — osoba prawna podlega obowiązkowi podatkowemu bez względu na to, na jakie cele dochody swe obróciła;

3) zarówno ze źródeł, podlegających podatkowi obrotowemu, jak i od tego podatku zwolnionych lub temu podatkowi niepodlegających, przy czym całkowity dochód ze wszystkich źródeł zużyła w całości zgodnie ze statutem na cele, wymienione w art. 3, pkt 6) pod. doch. — osoba prawna podlega podatkowi dochodowemu od dochodu ze źródeł przychodów, podlegających podatkowi obrotowemu;

4) zarówno ze źródeł, podlegających podatkowi obrotowemu, jak i od niego zwolnionych, przy czym dochody, osiągnięte w roku podatkowym, nie zostały obrócone w całości w ciągu roku podatkowego lub w roku następnym na cele, wymienione w art. 3 pkt 6) dekretu — osoba prawna podlega obowiązkowi podatkowemu od całości dochodu.

Obowiązek podatkowy należy ustalać odrębnie dla każdego roku podatkowego, gdyż zwolnienie od podatku w jednym roku nie przesądza zwolnienia w innym roku.

Badając działalność osoby prawnej władze podatkowe mogą mieć wątpliwości co do definicji celów, wymienionych w art. 3 pkt 6) dekretu. W związku z powyższym Ministerstwo Skarbu przykładowo podaje, że:

1) „celami naukowymi" są cele, wyrażające się w samej twórczości naukowej, a nie polegające na rozpowszechnianiu jej objawów,

2) „cele oświatowe" polegają nie na rozpowszechnianiu wiedzy w ogóle, ale na rozpowszechnianiu jej według programu, którego zadaniem jest zasadniczo wykształcenie umysłowe;

3) „cele dobroczynne" polegają na dążeniu z pobudek charytatywnych do ulżenia doli cierpiącej ludzkości;

4) „celami wyznaniowymi" są cele, wyrażające się w przeznaczeniu dochodów na zaspokojenie potrzeb kultu religijnego w ścisłym tego słowa znaczeniu, to jest na nabycie i utrzymanie przedmiotów majątkowych, używanych wyłącznie przy spełnianiu czynności, należących do objawów kultu religijnego; do zakresu pojęcia celów wyznaniowych nie należy zatem używanie dochodów na utrzymanie osób duchownych czy zakonnych;

5) przez „cele ogólnej użyteczności" rozumie się popieranie akcji o znaczeniu ogólno-państwowym, narodowym czy społecznym, np. dążeń do wzmożenia obronności kraju, zwiększenia jego potencjału gospodarczego, ogólnego podniesienia stanu higieny itp.;

6) „celami kulturalnymi" będą dążenia do rozpowszechniania rozrywek kulturalnych, jak przedstawień teatralnych, koncertów, wystaw dzieł sztuki, zwalczania alkoholizmu, podniesienia obyczajności, itp.;

7) „cele sportowe" obejmują popieranie sportu, a więc urządzenie sal sportowych, budowę boisk i stadionów, nagradzanie zawodników itp.;

8) „cele opieki społecznej" znajdują swój wyraz w działaniu, zmierzającym do przyjścia z pomocą tym, którzy jej potrzebują z przyczyn losowych, jak choroba, kalectwo, wypadek lub na skutek klęsk żywiołowych, jak powódź, gradobicie, posucha oraz klęsk społecznych, jak epidemie itp.

W przypadku nasuwających się władzom podatkowym wątpliwości co do tego, czy rodzaj działalności danej osoby prawnej uzasadnia zaliczenie jej do rzędu osób prawnych, wymienionych w art. 3 pkt 6) pod. doch., należy się zwracać po wyjaśnienia do Ministerstwa Skarbu.

III.

Kontrola gospodarki danej osoby prawnej, zmierzająca do ustalenia obowiązku podatkowego i wysokości dochodu, podlegającego opodatkowaniu, bądź ustalenia, czy zachodzą warunki, uzasadniające zwolnienie od podatku, musi polegać na zbadaniu rachunkowości i dowodów, które ta osoba prawna posiada.

W związku z tym należy zaznaczyć, że brak jest przepisów, nakładających w sposób bezpośredni obowiązek prowadzenia rachunkowości przez osoby prawne, nie będące spółkami handlowymi, jednakże z przepisów niektórych aktów prawnych obowiązek ten wynika, np. art. 24 prawa o stowarzyszeniach stanowi, że na pisemne żądanie bezpośredniej władzy nadzorczej zarząd stowarzyszenia, pod osobistą odpowiedzialnością każdego z członków zarządu, obowiązany jest złożyć jej spra-

wozdanie z działalności oraz sprawozdanie rachunkowe za ubiegły okres sprawozdawczy, a także udzielać potrzebnych wyjaśnień; art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o nadzorze i kontroli nad działalnością zakładów opiekuńczych nakłada obowiązek składania sprawozdań za rok ubiegły. Jest rzeczą oczywistą, że składane władzom nadzorczym sprawozdania rachunkowe muszą się opierać na zapisach w księgach, które powinny być zbadane dla ustalenia obowiązku podatkowego lub stwierdzenia zasadności zwolnienia od podatku.

Dążąc do opodatkowania **wszystkich** osób prawnych, Ministerstwo Skarbu zarządza:

1) urzędy skarbowe sporządzą wykazy osób prawnych, działających w ich okręgu, wykorzystując w tym celu zarówno własne materiały ewidencyjne (arkusze kontrolne podatku od wynagrodzeń), jak i rejestry stowarzyszeń władz administracji ogólnej, a mianowicie władz powiatowych dla stowarzyszeń zwykłych (art. 12 prawa o stowarzyszeniach) i władz wojewódzkich dla stowarzyszeń zarejestrowanych (art. 19 prawa o stowarzyszeniach).

Władzą nadzorczą dla stowarzyszeń wyższej użyteczności jest Minister Administracji Publicznej (art. 53).

Stowarzyszenia zwykłe zorganizowane w oparciu o przepisy art. 12—18 prawa o stowarzyszeniach, nie posiadają osobowości prawnej i nie korzystają ze zwolnienia od podatku dochodowego; osobowość prawną posiadają tylko stowarzyszenia zarejestrowane (art. 19—45 prawa o stowarzyszeniach) i stowarzyszenia wyższej użyteczności (art. 46—56 prawa o stowarzyszeniach),

2) na podstawie sporządzonych wykazów władze podatkowe wezwą **wszystkie** osoby prawne do złożenia zeznań podatkowych o dochodzie za lata kalendarzowe 1946 — 1948 wraz z zamknięciem rachunkowym za poszczególne lata; nie należy wzywać do złożenia zeznań jedynie tych osób prawnych, których zasadność zwolnienia od podatku w poszczególnym roku podatkowym została już uprzednio stwierdzona albo które już zostały opodatkowane, a nie zachodzą warunki, określone w art. 156 post. pod.,

3) złożenie zeznań należy w razie potrzeby uzyskać drogą stosowania pieniężnych kar porządkowych (§ 19 T. I. O.),

4) złożone zeznania i zamknięcia rachunkowe władze podatkowe poddadzą krytycznej i wnikliwej ocenie pod kątem ustalenia obowiązku podatkowego i wysokości zobowiązania podatkowego,

5) termin do złożenia zeznań należy wyznaczyć co najmniej miesięczny, a akcję opodatkowania osób prawnych tak zorganizować, by została ona zakończona do dnia 30 czerwca 1950 r.

Izby Skarbowe zakomunikują Ministerstwu Skarbu o ewentualnych trudnościach, jakie się nasuną przy wykonaniu niniejszego okólnika.

Podsekretarz Stanu Prof. Dr L. Kurowski

47

OKÓLNIK

z dnia 13 marca 1950 r.

w sprawie kart rejestracyjnych na rok podatkowy 1950.
Nr D. P. M. 1716/3/50.

Wobec wątpliwości nasuwających się przy stosowaniu przepisów dekretu z 25 października 1948 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 413) w zakresie kart rejestracyjnych na rok podatkowy 1950 w związku z wejściem w życie z dniem 1 stycznia 1950 r. rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 grudnia 1949 r. o księgach handlowych i podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 502) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że podatnicy, na których w myśl przepisu art. 28 ust. 1 dekretu z dnia 25 października 1948 r. o podatku obrotowym ciążył obowiązek uiszczenia opłat za karty rejestracyjne na rok podatkowy 1950 w miesiącu grudniu 1949 r., powinni uiścić te opłaty według stanu faktycznego i prawnego z miesiąca grudnia 1949 r.

Przykład: Podatnik obowiązany w myśl przepisów rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 października 1946 r. o księgach handlowych, uproszczonych i podatkowych (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 65, poz. 367 z 1947 r. Nr 73, poz. 466 oraz z 1948 r. Nr 32, poz. 208) do prowadzenia księgi uproszczonej, powinien na rok podatkowy 1950 uzyskać kartę rejestracyjną za cenę przewidzianą w art. 26 pkt 1) lit. b) powołanego dekretu także w przypadku, gdy opłatę za kartę rejestracyjną uiści z opóźnieniem (po grudniu 1949 r).

Jeżeli w odniesieniu do wymienionych wyżej podatników zajdą w ciągu roku podatkowego 1950 w stanie faktycznym zmiany, uzasadniające obowiązek uzyskania na wspomniany rok kart rejestracyjnych według opłat wyższych, podatnicy ci obowiązani są na podstawie i w trybie art. 27 powołanego dekretu uiścić odpowiednie dopłaty.

Podatnicy, którzy rozpoczęli wykonywanie podlegających podatkowi obrotowemu świadczeń w ciągu roku podatkowego 1950 uiszczają opłaty za karty rejestracyjne na wymieniony rok według stanu faktycznego i prawnego z tego roku.

Podsekretarz Stanu Prof. Dr L. Kurowski

48

OKÓLNIK

z dnia 14 marca 1950 r.

w sprawie kwalifikacji wypłat z funduszów akcji socjalnej pod względem obowiązku w podatku od wynagrodzeń.
Nr D. XI. 938/4/50.

W związku z wątpliwościami jakie wyłoniły się w niektórych izbach skarbowych co do obowiązku podatkowego w podatku od wynagrodzeń w przypadkach dokonywania wypłaty z funduszów akcji socjalnej, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1. Wyjaśnienie niniejsze dotyczy akcji socjalnej określonej w: § 2 d, Cz. 26 Dz. 17 § 12 a budżetu Państwa, w budżetach związków samorządowych, w planach finansowo-gospodarczych przedsiębiorstw państwowych, samorządowych, spółdzielczych, pod zarządem państwowym i samorządowym oraz prowadzonej przez inne przedsiębiorstwa i instytucje, w ramach kwot zatwierdzonych w przepisany sposób na akcję socjalną.

2. Akcja socjalna obejmuje wydatki na: żłóbki, stacje opieki nad matką i dzieckiem łącznie z akcją dożywiania dzieci, kolonie, półkolonie, obozy letnie, domy turnusowe, świetlice dziecięce, dziecińce, ogródki jordanowskie, przedszkola, prewentoria, higienę pracy i ochronę zdrowia, pracownicze ogródki działkowe, sport i wychowanie fizyczne, wyposażenie i prowadzenie kulturalno-oświatowe domów kultury, świetlic, bibliotek, czytelni, orkiestr i chórów, szkolenie referentów socjalnych, zasilanie funduszów pracowniczych kas zapomogowo-pożyczkowych, doroczne wczasy pracownicze, wczasy świąteczne oraz na administrację stołówek.

3. Wypłaty z tytułu akcji socjalnej (ust. 2) są wydatkami o charakterze ogólnym, a nie na rzecz poszczególnych pracowników i dlatego nie są wynagrodzeniem w rozumieniu art. 4 ust. 4 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 41) i nie podlegają podatkowi od wynagrodzeń. Nie znaczy to bynajmniej, aby nie podlegały opodatkowaniu wypłacane wynagrodzenia personelowi powyższych instytucyj z tytułu pełnienia w tychże instytucjach obowiązków służbowych.

W szczególności nie podlega opodatkowaniu zasilanie funduszów pracowniczych kas zapomogowo-pożyczkowych, które czynne są przy radach zakładowych lub oddziałach związków zawodowych z wyodrębnionym majątkiem i stanowią część składową odnośnego związku. Zapomogi wypłacane z tych funduszów przez kasy wolne są od podatku.

4. Ministerstwo Skarbu przypomina, iż również wolne są od podatku:

1) w myśl art. 5 ust. 1 pkt 10 powołanej ustawy pokrywane przez pracodawcę części opłat na wczasy pracownicze, gdy opłaty te nie przekraczają połowy jedno miesięcznego wynagrodzenia danego pracownika,

2) w myśl art. 5 ust. 1 pkt 11 powołanej ustawy jednorazowe zapomogi ślubne, porodowe i pogrzebowe do wysokości 15.000 zł, jeżeli są udzielane przez pracodawcę indywidualnie pracownikom w okresie 3-ch miesięcy przed zdarzeniem lub po zdarzeniu,

3) w myśl art. 5 ust. 1 pkt 13 powołanej ustawy sumy wypłacane bezpośrednio pracownikom lub też szkole pod warunkiem , że stanowią zwrot faktycznie poniesionych wydatków na naukę lub kształcenie, tak samego pracownika jak i dzieci jego, oraz są przewidziane w umowach zbiorowych pracy,

4) w myśl § 1 pkt 1 zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 26 marca 1949 r. w sprawie zwolnienia niektórych kategorii wynagrodzeń od podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski A-19, poz. 285) zapomogi do wysokości 15.000 zł wypłacane przez pracodawcę na rzecz poszczególnych pracowników z tytułu wypadków rodzinnych i losowych, w ramach kwot zatwierdzonych w przepisany sposób na akcję socjalną na rzecz pracowników.

Wypadkami rodzinnymi są w szczególności: choroba, nieszczęśliwe wypadki pracownika lub członka jego rodziny.

Wypadkami losowymi są zdarzenia nadzwyczajne, które dotykają pracownika i odbijają się ujemnie na jego położeniu finansowym. Są to np. straty w związku z kradzieżą, pożarem, powodzią itd. Nie są natomiast wypadkami losowymi potrzeby zwyczajne, choćby okresowo wzmożone, np. wydatki na opał, odzież zimową itd.

Dyrektor Departamentu S. Kołakowski

49

ZARZĄDZENIE KOMISJI DEWIZOWEJ Nr 49

z dnia 2 marca 1950 r.

w sprawie kupna i sprzedaży złota.

Na podstawie art. 3 i 6 dekretu Prezydenta R. P. z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi w brzmieniu obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 7 listopada 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 584), zmienionego dekretem Prezydenta R. P. z dnia 2 września 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 549) Komisja Dewizowa zarządza, co następuje:

1. Zezwala się na skup w kraju złota we wszelkiej postaci z wyjątkiem złota w monetach i sztabach:

a) firmom i osobom, trudniącym się zawodowo rzemiosłem złotniczym na podstawie karty rzemieślniczej na wykonywanie złotnictwa w zakresie wyrobu przedmiotów z metali szlachetnych lub jubilerstwa i świadectwa złotniczego wydanego przez władze probiercze;

b) lekarzom-dentystom, uprawnionym technikom dentystycznym i technikom dentystycznym — trudniącym się zawodowo czynnościami techniczno-dentystycznymi, zrzeszonym w Związku Zawodowym Pracowników Służby Zdrowia i posiadającym odpowiednie zaświadczenie o wykonywaniu praktyki, wydane przez właściwą władzę administracji ogólnej.

2. Zezwala się każdej osobie fizycznej i prawnej na sprzedaż złota we wszelkiej postaci z wyjątkiem złota w monetach i sztabach — firmom i osobom wymienionym w punkcie 1.

3. Przez wyrażenie „złoto w sztabach" należy rozumieć stopy złota, które:

a) zawierają co najmniej 900% czystego złota,

b) ważą ponad 500 gramów,

c) opatrzone są cechą lub numerem Banku Emisyjnego albo Mennicy (krajowej lub zagranicznej).

4. Zezwala się firmom i osobom wymienionym w punkcie 1 na sprzedaż, a wszystkim osobom na zakup złota dentystycznego w postaci blachy drutu okrągłego i kształtkowego, krążków i spoiw (lutów).

5. Firmy i osoby wymienione w punkcie 1 mogą korzystać z uprawnień, wynikających z niniejszego zarządzenia pod warunkiem:

a) prowadzenia rejestru obrotu złotem poświadczonego przez urząd skarbowy właściwy do wymiaru podatku obrotowego,

b) posiadania dla każdej transakcji dowodu nabycia, sprzedaży, przyjęcia lub oddania do przerobu albo zwrotu złota,

c) uwidocznienia każdej transakcji w osobnej pozycji rejestru,

d) przechowywania rejestru, rachunków i innych dowodów w sposób umożliwiający w każdej chwili kontrolę.

6. Rejestr powinien zawierać następujące rubryki:

A. po stronie przychodu:

a) liczbę porządkową,

b) datę zakupu lub przyjęcia do przerobu złota,

c) rodzaj, próbę, a w razie jej braku, oznaczenie procentu złota i wagę brutto złota,

d) imię i nazwisko lub firmę oraz dokładny adres sprzedawcy lub zleceniodawcy;

B. po stronie rozchodu:

a) liczbę porządkową,

b) datę sprzedaży lub zwrotu złota przerobionego lub nieprzerobionego,

c) rodzaj, próbę, a w razie jej braku, oznaczenie procentu złota i wagę brutto złota sprzedanego, zwróconego lub zużytego do produkcji, jak również wagę ubytku złota przy produkcji,

d) imię i nazwisko lub firmę oraz dokładny adres nabywcy, zleceniodawcy lub zleceniobiorcy.

7. Z chwilą założenia rejestru należy wpisać posiadane lub przyjęte do przerobu złoto w osobnych pozycjach wg firm względnie nazwisk sprzedawców lub zleceniodawców.

Dalszych wpisów do rejestrów należy dokonywać z chwilą nabycia lub przyjęcia złota do przerobu.

Firmy i osoby, wymienione w punkcie 1, winny dotychczas prowadzone rejestry zamknąć i pozycje niezlikwidowane na dzień wejścia w życie niniejszego zarządzenia przenieść do nowego rejestru.

Dotychczasowe rejestry winny być przechowywane na równi z nowozałożonymi.

8. Oddanie lub przyjęcie do przerobu złota również w monetach nie jest handlem w rozumieniu przepisów dewizowych.

9. Obrót w kraju złotem w postaci wyrobów gotowych do użytku nie jest ograniczony przepisami dewizowymi. Nie należy jednak uważać za takie wyroby przedmiotów, które normalnie ze złota nie są wyrabiane.

10. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie w 14 dni po ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu

Z dniem wejścia w życie niniejszego zarządzenia tracą moc postanowienia Uchwały Generalnej Komisji Dewizowej Nr 42 z dnia 3 maja 1948 r. w sprawie kupna i sprzedaży złota w kraju (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 60, poz. 246).

Komisja Dewizowa

H. Kotlicki Ed. Wierzchoń

KOMUNIKATY

o unieważnieniu pieczęci urzędowej, znaczków legitymacyjnych, blankietu karty rejestracyjnej i blankietów pokwitowań kasowych.

Unieważnia się:

1) pieczęć urzędową do laku z napisem w otoku: „Ochrona Skarbowa Nr 509", skradzioną pracownikowi 3 Rejonowego Inspektoratu Ochrony Skarbowej w Łodzi.

2) znaczek legitymacyjny z napisem: „Ochrona Skarbowa Nr 796", zagubiony przez kontr. kontrolera skarbowego w 1 Rejonowym Inspektoracie Ochrony Skarbowej w Łodzi.

3) znaczek legitymacyjny z napisem: „Ochrona Skarbowa Nr 1558", zagubiony przez kontr. komisarza skarbowego w Rejonowym Inspektoracie Ochrony Skarbowej w Wałbrzychu.

4) blankietu karty rejestracyjnej Serii B za Nr 166087, zagubiony w 6-ym Urzędzie Skarbowym w Krakowie.

5) blankiety pokwitowań na podatek obrotowy zryczałtowany wzór 2068 za Nr 5644—5650, zagubione przez poborcę skarbowego Urzędu Skarbowego w Koninie.

6) blankiety pokwitowań kasowych wzór Nr 34 za NrNr 956329 i 956369, brak których ujawniony został w Urzędzie Skarbowym w Giżycku.

OGŁOSZENIA

o unieważnieniu legitymacji urzędowych.

Unieważnia się następujące dokumenty:

Nr 233, wydaną przez Okręgowy Urząd Likwidacyjny w Bydgoszczy dla ob. Majchrzak Jadwigi.

Nr 1557, wydaną przez Izbę Skarbową w Warszawie dla ob. Malinowskiego Janusza.

Nr 204, wydaną przez Izbę Skarbową w Katowicach dla ob. Drahaima Romana.

Nr 5059, wydaną przez Państwowy Zakład Emerytalny w Warszawie dla ob. Różyckiego Jana.

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumerata wynosi rocznie zł 2000; półrocznie — zł 1100; kwartalnie — zł 600.

Należność za prenumeratę należy wpłacać z góry na 15 dni przed rozpoczęciem kwartału kalendarzowego na konto czekowe Administracji Dz.Urz. Min. Skarbu w P. K. O. w Warszawie Nr I-4428.

Należność za ogłoszenia o zagubionych lub skradzionych legitymacjach urzędowych wynosi zł 400 (ryczałt).

Inne ogłoszenia — zł 90 za 1 mm szerokości jednej szpalty.

Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji.

Cena zł 30

ODBIORCA:

Druk. PWPW. Warszawa, ul. Sanguszki 1. Zam. 14005. B-101135. 9.000, 17. III. — 20. III.